

Sygn. akt I PK 188/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Gospodarki Komunalnej w B.
o nagrodę jubileuszową, premie, wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu
z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt IV Pa 218/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 900 zł
(dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z 25 marca 2015 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gorlicach z 23 czerwca 2014 r. oddalającego powództwo A. C.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 22 w zw. z art. 23 w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz.U. z 2011 r. Nr 45, poz. 236) poprzez uznanie, że przejęcie zakładu pracy przez nowego przedsiębiorcę nastąpiło tylko i wyłącznie na podstawie tej ustawy; art. 23¹ k.p. poprzez jego niezastosowanie wobec powoda,

który był pracownikiem zarówno samorządowego zakładu budżetowego oraz później powstałej spółki prawa handlowego, co za tym idzie winna być zastosowana procedura przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę; art. 77² § 5 k.p. w zw. z art. 241¹³ k.p. poprzez jego niezastosowanie i wprowadzenie niekorzystanych dla strony postanowień dotyczących warunków wynagradzania w drodze porozumienia stron.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na kwalifikowany charakter naruszeń prawa przez sąd pierwszej jak i drugiej instancji, które kierowały się jednym orzeczeniem Sądu Najwyższego (wyrok SN z 19 października 2010 r., II PK 91/10) w kwestii braku możliwości stosowania art. 23¹ k.p. Zdaniem pełnomocnika, zastosowanie tego przepisu pozwoliłoby na właściwą ocenę warunków wynagradzania. Pełnomocnik argumentował, że „Cytowany przepis nakłada na pracodawcę określone obowiązki zwłaszcza w odniesieniu do warunków wynagradzania. Samo wprowadzenie regulaminu wynagradzania na nowych warunkach nie pozwala na niedokonywanie wypłat należnych pracownikowi świadczeń oraz pozbawienia powoda możliwości uzyskania świadczeń jakie do tej pory były mu przyznane. Należy zauważyć, że sama forma wprowadzenia nowych warunków wynagradzania w regulaminie wynagradzania nie przemawia jeszcze za uznaniem zmian za uprawnione i dokonane zgodnie z prawem.”.

Pełnomocnik skarżącego stwierdził, że z podpisanego przez powoda porozumienia z 2 kwietnia 2013 r. wynika, że zmianie uległo tylko i wyłącznie wynagrodzenie zasadnicze poprzez jego ustalenie na kwotę 1.850 zł brutto, nie zaś pozostałe składniki wynagradzania, oraz, że nie jest uprawniona wykładnia rozszerzająca, jaka została dokonana przez sądy rozpoznające sprawę. Zakwestionował, że niemożność wypłaty świadczeń w postaci premii wynikała z tego, że było to świadczenie uznaniowe, wskazując, że z dokumentacji przedsiębiorstwa jasno wynika, że przyznanie premii było uzasadnione sytuacją finansową pracodawcy nie zaś efektami pracy zatrudnionych osób. Podniósł, że „naruszenie formy wprowadzenia postanowień w zakresie wynagradzania, które są mniej korzystane dla pracowników poprzez zastosowanie porozumienia stron także godzi w poprawność zapadłego orzeczenia.”. Pełnomocnik skarżącego stwierdził,

że błędne ustalenia sądów oraz dokonana przez nich niewłaściwa analiza stanu faktycznego oraz materiału dowodowego i dokonanie wykładni rozszerzającej skutkowały wydaniem wadliwych orzeczeń, które powinny być usunięte z obrotu prawnego.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, z ostrożności procesowej o jej oddalenie, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wskazane okoliczności stanowią podstawy (przesłanki) przedsądu i jedynie one podlegają ocenie Sądu Najwyższego na etapie przedsądu. Należy również podkreślić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, stanowiący zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. odrębny i konieczny element skargi kasacyjnej, poza wskazaniem przesłanek przedsądu powinien zawierać uzasadnienie metodycznie i merytorycznie odpowiednie do wskazywanej podstawy z art. 398⁹ § 1 k.p.c., w którym skarżący prawidłowo wskaże i jurydycznie wykaże taką podstawę (por. postanowienie SN z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na wykazaniu ewidentnego złamania prawa w zaskarżonym wyroku, które byłoby widoczne od razu (*prima facie*) przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie SN z

16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Spełnienie takiej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak kwalifikowanym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (por. postanowienia SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439; z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia powyższych wymagań. Pełnomocnik skarżącego nie wykazał oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego. W żaden sposób nie uzasadnił stanowiska o nieprawidłowym niezastosowania art. 23¹ k.p., w sytuacji gdy w tej sprawie ustalono, że doszło do przekształcenia samorządowego zakładu budżetowego w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, która w trybie art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki związane z działalnością samorządowego zakładu budżetowego. Jednocześnie Sąd Najwyższy w wyroku z 19 października 2010 r., II PK 91/10 (OSNP 2012 nr 1-2, poz. 9) jednoznacznie stwierdził, że spółka z ograniczoną odpowiedzialnością powstała w wyniku przekształcenia samorządowego zakładu budżetowego wstępuje w trybie art. 23 ust. 3 ustawy o gospodarce komunalnej we wszystkie prawa i obowiązki swego poprzednika, w tym wynikające zarówno z indywidualnego, jak i zbiorowego prawa pracy, oraz ocenił, że taka sukcesja praw i obowiązków dotychczasowego pracodawcy daje większe zabezpieczenie interesów pracowniczych od regulacji art. 23¹ oraz art. 241⁸ k.p.

Zarzuty pełnomocnika dotyczące treści porozumienia podpisanego przez powoda z 2 kwietnia 2013 r. oraz uznaniowego charakteru świadczenia nazwanego „premią” również nie potwierdziły oczywistej zasadności skargi, już choćby z tego powodu, że sprowadzają się one do zakwestionowania ustaleń faktycznych i dokonania ich kolejnej - odmiennej od przyjętej przez sądy powszechne - oceny prawnej.

Trudno również podzielić twierdzenia pełnomocnika skarżącego, że niekorzystna dla pracownika zmiana warunków wynagradzania nie może nastąpić w formie porozumienia stron, wobec utrwalonego w orzecznictwie stanowiska o możliwości wprowadzenia niekorzystnej zmiany warunków wynagradzania w drodze wypowiedzenia zmieniającego albo porozumienia zmieniającego

(por. przykładowo wyrok SN z 19 grudnia 1996 r., I PKN 23/96, OSANPiUS 1997 nr 15/270, czy wyrok SN z 9 stycznia 2014 r., I B 5/13, OSNP 2015 nr 3, poz. 36).

Mając na względzie powyższe, skarga kasacyjna jest oczywiście nieuzasadniona.

Tym samym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 w związku § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.).